

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1507/2016
18.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката Душанке Јовановић Шуњаре, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр.1041/12 од 15.03.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.948/16 од 22.09.2016. године, у седници већа одржаној дана 18. јануара 2017. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Душанке Јовановић Шуњаре, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр.1041/12 од 15.03.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.948/16 од 22.09.2016. године, у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2.) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр.1041/12 од 15.03.2016. године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, за које дело јој је применом одредаба чланова 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена у року од две године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљена је обавезана да на име судског паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.948/16 од 22.09.2016. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду и

браниоца окривљене АА – адвоката Душанке Јовановић Шуњаре, а пресуда Вишег суда у Београду К бр.1041/12 од 15.03.2016. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Душанка Јовановић Шуњара, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1.) ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9.) ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 2.), те повреде члана 447. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљену ослободити од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати правостепеном суду на поновно одлучивање, пред потпуно измењеним већем, или да укине само другостепену одлуку и предмет врати на поновно одлучивање Апелационом суду у Београду, пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљене АА у захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама на правилно утврђено чињенично стање погрешно примењен закон, јер је окривљена оглашена кривом због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, уместо да буде ослобођена од оптужбе, обзиром да у току 2012. године није приступала претраживању евиденције расписаних потрага ни за једним лицем, па ни за ББ и ВВ.

По оцени овога суда, неосновано се указује на учињену повреду закона, обзиром да из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљена АА дана 14.03.2012. године, у просторијама Полицијске станице ... у ..., искоришћавањем свог службеног овлашћења, прибавила ББ и ВВ корист у виду сазнања да према њима нису евидентирани потерници у Јединственом информационом систему МУП-а Републике Србије, на тај начин што је поступајући као полицијски службеник Полицијске управе за град ..., Одсек за сузбијање криминалитета, Полицијска станица ..., на радном месту сузбијања малолетничке деликвенције, са звањем млађи полицијски наредник прве класе, преко корисничког налога у Јединственом информационом систему МУП-а РС у апликацији „оперативне претраге“, поступајући супротно члану 75. Закона о полицији и члану 47. Обавезне инструкције од 17.08.2009. године, у три наврата преко свог корисничког налога извршила провере да ли постоји расписана потерница за овим лицима, након чега је у телефонском разговору ББ саопштила да не постоји потерница ни за њим, нити за ВВ.

Како, дакле, из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, због којег је окривљена АА оглашена кривом, то су неосновани наводи захтева браниоца окривљене да је у конкретном случају погрешно примењен закон на штету окривљене, тиме што је оглашена кривом због наведеног кривичног дела.

Стога је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене, у делу у којем се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП одбијен као неоснован, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1.) ЗКП одређено је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а одредбом става 4. истог члана, одређени су услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости због повреде закона и то таксативним набрајањем повреда које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1). и 4.) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4) те је тако овом одредбом право окривљеног на подношење захтева за заштиту законитости, због повреде закона, ограничено у погледу разлога искључиво на ове повреде.

Дакле, одредбама члана 485. став 4. ЗКП ограничено је право окривљеног на подношење захтева за заштиту законитости по основу повреде закона, како временски тако и у погледу повреда закона које могу бити разлог за подношење захтева. Имајући у виду да је одредбом члана 71. тачка 5.) ЗКП прописано да бранилац има право да у корист окривљеног предузме све радње које може предузети окривљени, по налажењу Врховног касационог суда, ни бранилац окривљеног не може поднети захтев за заштиту законитости мимо разлога предвиђених у члану 485. став 4. ЗКП.

У конкретном случају, бранилац окривљене АА, као разлог подношења захтева за заштиту законитости, истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9.) ЗКП, међутим, у захтеву не образлаже у чему се ова повреда састоји, већ с тим у вези истиче да је правноснажном пресудом учињена повреда одредаба члана 409. став 1. ЗКП „јер је незаконитим поступањем од стране Вишег јавног тужилаштва извршена преквалификација кривичног дела које је окривљеној стављено на терет, а да претходно нису били испуњени услови за преквалификацију“, а што није законом прописан разлог за подношење захтева за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Осталим наводима захтева указује се на повреду одредаба члана 447. став 2. ЗКП, јер је Апелациони суд у Београду, као другостепени, одржао седницу већа, о којој није обавестио окривљену и њеног браниоца, а која повреда такође не

представља законски разлог за подношења овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, те је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљене и у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљене одбио као неоснован, док је исти захтев у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2.) ЗКП одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић